

Man gik derpå til:

Anden behandling af forslag til lov om ændring i lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v.

(Første behandling findes i tidenden sp. 1274).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under eet.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets §§ 1—4 og dets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Den følgende sag var:

Anden behandling af forslag til lov om erhvervelse og bortabelse af indfødsret.

(Første behandling findes i tidenden sp. 681; udvalgets betænkning findes i tillæg B. sp. 3061).

Udenfor betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, de stillede ændringsforslag og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under eet.

Formanden: Under behandlingen af denne sag kan også de to følgende sager på dagsordenen omtales, nemlig:

Forslag til lov om indfødsrets meddelelse og forslag til lov om erhvervelse eller bevarelse af indfødsret uanset bestemmelserne i lov nr. 379 af 12. juli 1946.

Ordføreren (P. Mortensen): Indfødsretsudvalget har i en del møder og samråd med indenrigsministeren meget indgående behandlet det foreliggende forslag til lov om erhvervelse og bortabelse af indfødsret, altså det lovforslag, som skal afløse den gældende lov af 1925. Man vil huske, at lovforslaget bygger på og er udarbejdet i overensstemmelse med en fællesnordisk kommissionsbetænkning, som embedsmænd fra de tre skandinaviske landes ministerier var enedes om, og som tager sigte på såvidt muligt

at søge gennemført en ensartet indfødsretslovgivning i de tre skandinaviske lande. Det har jo hele tiden været den højtærede indenrigsministers mening, at lovforslaget skulle kunne træde i kraft den 1. januar 1951, men allerede ved sagens første behandling her i det høje ting udtaltes der tvivl om, hvorvidt det skulle være muligt at gennemføre lovforslaget så hurtigt, idet man mente det ønskeligt, at rigsdagsudvalgene i de tre lande fik lejlighed til i fællesskab at drøfte sagen. Imidlertid har der nu, og det vil jeg gerne takke den højtærede indenrigsminister for, været afholdt et to dages skandinavisk møde om sagen her i København, hvor repræsentanter fra den svenske, den norske og den danske rigsdag har ført forhandlinger om lovforslaget, og jeg tror, der er almindelig enighed om, at dette møde i væsentlig grad har bidraget til, at lovforslaget allerede nu kan fremlægges til anden behandling her i tinget.

Om selve lovforslaget, således som det var fremsat her i tinget, har der, når undtages lovforslagets § 9, både i udvalget og i de om sagen afholdte skandinaviske møder været nogenlunde enighed, men man vil allerede af de forhandlinger, der fandt sted her i tinget ved sagens første behandling, kunne se, at lige så megen tilfredshed der fra alle sider ytrede sig anledning af den ligestilling mellem kvinder og mænd, der her i statsborgerretlig henseende søgtes gennemført, lige så stor betænkelighed ytrede der ved tanken om, at fremmede kvinder, der herefter indgår ægteskab med danske mænd, i statsborgerretlig henseende skulle få en ringere stilling end efter den gældende lov. Dette spørgsmål har også meget indgående været drøftet både i udvalget og i de skandinaviske møder, der er afholdt, og man var fra alle sider enig om, at fremmede kvinder, der indgik ægteskab med danske eller nordiske mænd, skal have let og hurtig adgang til at erhverve ægtemandens statsborgerret. Derfor har også det spørgsmål været drøftet, hvilken fremgangs måde man herved skulle anvende. Nogle har ment, at den fremmede kvinde efter ægteskabets indgåelse skulle kunne erhverve ægtemandens statsborgerret ved at afgive en erklæring herom, medens man fra anden side har ment, at det skulle ske ved naturalisation, således at myndighederne i hvert fald i nogen grad fik adgang til at gøre sig bekendt med vedkommendes forhold, inden indfødsret erhverves. Det er det sidstnævnte standpunkt, man har samlet sig om, og som herefter må antages at blive